

5 februari 2005

Jaargang 01
Uitgave 002
Oplage 252 stuks

Not for resale

Finchroad Mirror

In dit nummer

<i>De kop is eraf!!!</i>	1
<i>Make a world of difference. Recycle this bag.</i>	1
<i>Grab life by the Horns.</i>	2
<i>Highways—Innerstates etc.</i>	2
<i>Rainbow's End, Livingston</i>	2
<i>Remember The Alamo!</i>	3
<i>Sjefke & Sjors W</i>	3
<i>Dead man walking</i>	3
<i>Connected with 'home'</i>	4
<i>Dine-in, Dine-out</i>	4

De kop is eraf !!!

Zo, de eerste honderd mile met de combinatie, truck en fifth wheel, zitten er op. De kop is eraf! Geloof het of niet, het was hard werken de afgelopen weken. De wekker liep om 07.00 u af en avondeten was echt 'avond'eten, om een uur of 20.00u. De Fifth Wheel vonden we tenslotte in Houston en de Dodge in Sealy een plaatsje 25 mile verderop. Na een paar dagen zelf bellen zijn we via de Amerikaanse ANWB, de AAA, ofwel Triple A, in contact gekomen met een onafhankelijke verzekeringsagent via wie we het hele span hebben kunnen verzekeren. Via dit contact scheidt het heel wat in onze portomonaie.

Bij onze Amerikaanse bank werden we heel hartelijk ontvangen. We werden meteen

herkent en hebben heel wat handjes geschud. Eindelijk ontmoeten ze die rare Nederlanders .
Terwijl we wachten op de hitch, bivakkeren we bij de fifth wheel dealer, zo kunnen we een beetje wennen aan ons nieuwe huis op wielen. Hoewel wij altijd dachten dat een hitch, zeg maar; de trekhaak voor de fifth wheel, een geheel was, blijkt hij toch in delen aan te komen. Verspreid over vijf dagen maar liefst. Ondertussen is er, ondanks het feit dat we zoveel baggage bij ons hadden, vanalles aan te schaffen. Na de plaatsing van de hitch is er volop te leren. Leren aankoppelen, leren rijden, tja het is nou eenmaal geen mini, we zijn maar liefs 16 Mtr lang. Leren achteruit te steken, leren afkoppelen. Alles is net even

anders dan met een caravan. Wennen aan het verkeer. Aan de snelheid, aan de op- en afritten, de bewegwijzering, gaan we nou noord of gaan we zuid?

We maken nog tijd voor een uitstapje, in 'the area', maar dat is toch een andere afstand dan we gewend zijn in Nederland. Het waren behoorlijk hectische weken en nu is het de buurt aan een definitieve inrichting en aanpassingen voordat we op pad gaan.

LAATSTE NIEUWS !!!

Nog even en dan vertrekken we voor het eerste grote traject richting Florida
Gaaf het ons lukken ? en hoe zit dat eigenlijk met vrouwen aan het stuur ... ?
lees alles over dit en meer in de komende uitgave
vewacht eind februari

Make a world of difference. Recycle this bag

Wal-Mart Texas op de recycle-tour. Voor ieder wiswasje krijg je een plastic tasje. Al heb je maar een dingetje, al is het nog zo klein, in een Wal-Mart tasje moet het zijn. Als je aangeeft liever niet zoveel tasjes te willen (eieren & yoghurt in 1 tasje, 2 flessen melk in 1 tasje, 1 juice & 1 softdrink in 1 tasje)

kijken ze je aan of ze water zien branden. En nu wordt je gevraagd bij je volgende bezoek al die tasjes weer mee terug te brengen zodat ze verzameld kunnen worden om gerecycled te worden. Als zuinige 'Hollanders' recyclen we die dingen zelf; als afvalzakjes in de auto en als afvalzakken

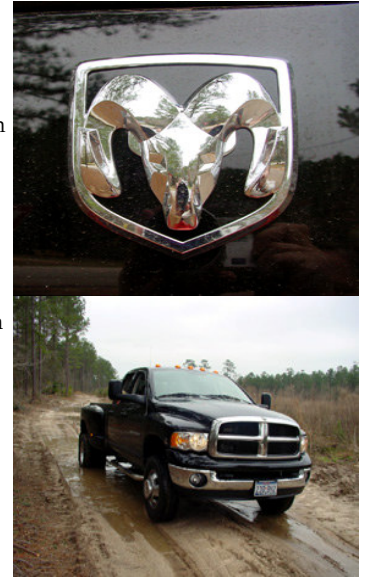
voor de keukenafvallemmer. We moeten echter heel wat afval produceren willen we de berg plastic zakken gereduceerd krijgen. We hebben hier nog niemand met een eigen boodschappentas gezien. Afvalscheiding, in het algemeen, blijft beperkt tot het verzamelen van blikjes.

Grab life by the Horns!

Het motto van Dodge. Misschien ook een beetje ons motto nu. Omdat we doen wat we doen en...omdat we een Dodge hebben gekocht natuurlijk. Sinds 2 weken zijn we de trotste eigenaar van een zwarte Dodge Ram 3500 dually, long-bed, Quad cab, 4x4, diesel. Hoewel er hier meer dan genoeg dealers zijn was het toch nog een ware speurtocht om precies te vinden wat we zochten. Tja, dan heb je zoveel keus en dan heb je toch nog eisen. Je hebt Dodge in 1500, 2500, 3500 en 3500 dually. Je hebt ze

in vele kleuren en vooral veel in wit en fel rood, juist de 2 kleuren die wij het liefst NIET wilden. Je hebt short bed en long bed. Regular cab en Quad cab. Je kunt kiezen tussen benzine- of dieselmotor. En dan heb je nog 'de automaat' en de ... ehhe ja je hebt ze dus wel ; handgeschakelde auto's, maar je moet ze wel met een zaklamp gaan zoeken! Dat was het grootste struikelblok. Tenslotte is het een zogenaamde dealers trade geworden. Dat wil zeggen dat wij met Henson Dodge uit Sealy de overeenkomst hebben

gesloten en dat Henson bij een andere dealer de auto heeft omgeruild met een auto van hen, waar die andere dealer dan waarschijnlijk weer een klant voor had. Zo begonnen we met 61mile op de teller en inmiddels staat er, na 2 weken, al ruim 1500mile op. De afstanden zijn hier net iets langer dan we in Nederland gewend zijn. De auto verbruikt 1 op 6 tot 7, en met pulling (met de Fifth Wheel er achter) 1 op 4. De dieselprijs varieert van \$ 1,77 (met een WalMart kortingcard) tot \$ 1,95.

Highways-Innerstates-etc.

De mythe dat 'De Amerikaan' zich altijd netjes aan de snelheidslimiet houdt heeft inmiddels wel een deuk(je) opgelopen. Wanneer we op de rechterbaan proberen ons zo goed mogelijk aan de snelheid te houden, dendert ons twee linkerbanen verderop evenzogoed een 18 wieler voorbij. Het blijft schrikken als zo'n gevaarte je met een vaartje van meer dan 70mile per uur (ca. 105km/pu) voorbij dendert, en

dan zijn we met de Dodge toch echt niet de kleinste! Het 'Keep your lane' principe zorgt wel voor een rustiger verkeersbeeld dan in Europa, je hebt hier minder van links naar rechts zwabberende auto's. Toch moet je weleens van baan veranderen, om af te slaan bijv. De meeste automobilisten die we op de snelweg tegen kwamen hadden de neiging dit nogal plotseling en zonder richtingaanwijzing te doen. En dan het liefst een

baan of 2, 3. Tenzij er een driehoeks-yield-bord staat bij je oprit heb je als invoegend verkeer voorrang en dat is maar goed ook, want die invoegstroken zijn verduveld kort. Verlichting, op de snelweg, is zo goed als onbekend. Op van-grails wordt waarschijnlijk bezuinigd, dat komt ook niet al te veel voor. Verkeerslichten hangen altijd aan de overkant van de oversteek en voorkomen zo dat de automobilist zich in aller-

Lei bochten moet wringen om te zien of het groen geworden is. In en om Houston gebruiken ze het Noord, Oost, West, Zuid systeem, een perfecte manier voor Carla om overal te komen behalve daar waar ze heen zou moeten.

Rainbow's End, Livingston.

Al ruim voor we vertrokken hadden we contact met The Escapees. Een gemeenschap van, voornamelijk, 'snowbirds' die leven in, en rondtrekken met, een RV (Recreation Vehicle zoals Motorhomes, Travel Trailers en Fifth Wheel). Er is veel knowledge aanwezig bij deze mensen m.b.t. het wonen in, en het reizen met een RV. Er zijn ook een aantal SKP's (Special Kind of People) ofwel de Escapees (van escape en

van de 'lange' letterspelling) campgrounds. Een daarvan is in Livingston, waar onze contactpersoon, Mark Nemmeth, werkt. Het is een rustig park, met veel ruimte en groen, en een zwembad waar we helaas nog geen gebruik van hebben kunnen maken. Om nat te worden hoefden we maar buiten de 5er te stappen. Daar hadden we geen zwembad voor nodig. We zijn hier nu een paar dagen en kunnen iedereen aanspreken wan-

neer we waarover dan ook vragen hebben. Heel vaak komen de mensen zelf een praatje maken als ze je ergens mee bezig zien. Tips over het achteruit rijden en op de campplaats indraaien, meehelpen om een signaal voor de dish voor het wireless internet op te kunnen pikken, of gewoon praten over je familie die oorspronkelijk uit Nederland komt. Of uit Europa, want dat is bijna hetzelfde.,toch ?

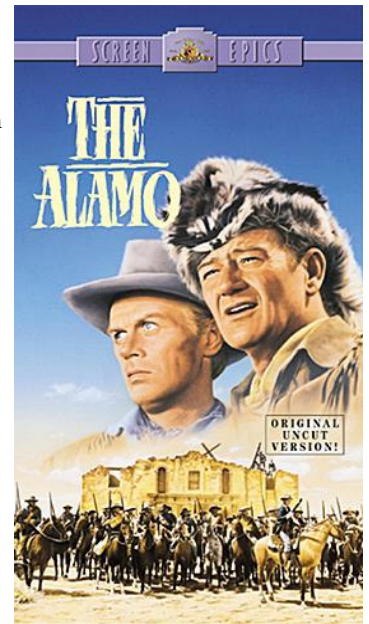
Remember The Alamo.

Als je in Texas bent, bezoek je The Alamo. Oorspronkelijk een missiepost in San Antonio de Bexar, tegenwoordig waarschijnlijk het meest bekende stukje vrijheidsgeschiedenis van Texas. Een 200- tal settlers en avonturiers voerde een heroïsche gevecht voor onafhankelijkheid met het Mexicaanse leger. The Alamo ligt hartje San Antonio en heeft een mooie tuin waarin de kinderen naar hartelust hollen en vol bewondering fluisterend naar de tamme eekhoortjes kijken. Bij het klaterende fon-

teintje en de waterput centjes willen gooien omdat het een 'wensput' is. Opgewonden wijzen naar al die pistolen, geweren, dolken en ander wapentuig. Het ligt er nu vredig bij. Dat was in 1836 wel anders getuigen het museumje in de lange barak. Brieven en uitspraken van de verdedigers hangen onder hun foto's en laten geen misverstand bestaan. Life free or die trying to. Een boodschapper ging zelfs door vijandelijke linies terug naar Alamo om te melden dat er

geen versterking verwacht kon worden. Een zekere dood tegemoet. De omgekomenen wiens namen bekend zijn worden geeerd op grote plakaten met achternaam, voornaam en de plaats waar ze vandaan kwamen. De laatste naam op het bord is John, achternaam onbekend en plaats van afkomst? Ook dat staat er niet op. John was : a Black Freedman.

Uiteindelijk werd de vrijheids-/ onafhankelijkheidsstrijd van Texas gewonnen door de VS bij de slag om San Jacinto waar ten aanval de kreet : "Remember the Alamo", werd geroepen.

Sjefke en Sjors Dubbeljoew

Zwijndrecht - Dat mailtjes sturen naar een Amerikaanse president soms verregaande gevolgen kan hebben, onderzocht onlangs 22-jarige jongeman uit Zwijndrecht. Vanaf de computer van een vriend had die in een mail aan het Witte Huis laten weten dat hij niet akkoord was met het beleid van Bush. Hij voegde er nog iets in de trant van „als je toch naar België komt, maak ik je kapot" aan

toe. De 23-jarige vriend van de Zwijndrechtenaar van wiens computer de mail werd verstuurd, werd wat later uitgenodigd bij de lokale politie van Zwijndrecht. Wat bleek?

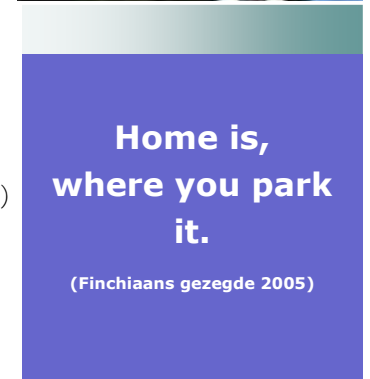
De Amerikanen hadden zijn hele internetverleden onderzocht. Zowel de vriend als de schrijver van de mail werden de laatste weken verhoord en in hun woningen volgde een huiszoeeking. Die kwam er nadat

het federaal parket in mei vorig jaar daartoe

de vraag had gekregen vanuit Washington. Het federale parket stuurde de vraag door naar het Antwerpse parket.

Uiteindelijk bleek het om een kwajongensstreek te gaan.

(Bron Het Nieuwsblad, België)

Dead Man Walking...

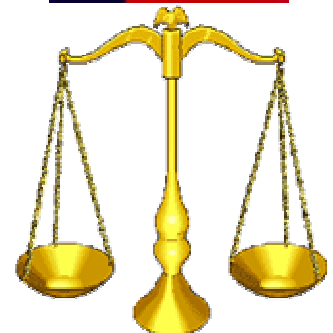
Een aantal jaren geleden zagen we hem; de film over een gevangene die op death row zat en ter dood werd gebracht. Een macaber onwerkelijk verhaal zo leek het.

En ondanks al het mooie dat Texas moge bevatten men kent hier nog steeds de doodstraf. Het bizarre wil dat de gevangenis, waar de veroordeelden wachten op de executie, ook in Livingston ligt. Als je met de Texanen over

doodstraf praat dan lijkt het alsof ze er niet veel moeite mee hebben. "An eye for eye" of "It prevents them from doing it again", zijn de one liners. En excuseren dat doen ze dan ook driftig. Sinds de doodstraf in 1972 opnieuw werd ingevoerd hebben ze er ca. 338 "afgewerkt" Vroeger gebeurde dat met een elektrische stoel. Dat echter werd verboden omdat er nog weleens een gevangene tijdens de executie in de fik vloog.

Dat was pas "inhumaan" en mag dus niet meer. Vandaar dat men nu gif gebruikt. Van de eerste shot raak je in coma, van de tweede ontspannen de spieren en de derde stopt het hart.

De dood treed in, gemiddeld 7 minuten na de eerste shot. Zelfs de kosten van van het gif zijn bekend, \$ 86.08 ex tax wel te verstaan...

Expedition Finchroad

The ultimate way of life...

Contact us @
Vink, Family
207, Rainbow Drive # 10710
Livingston, Texas 77399-2007

Phonenumber: 00-31-1-2069482742
Skype : klarinvink
E-mail: Finchroad@nlinderen.com

Beam me Up !!! Scotty

Connected with 'home'

Voor nog een paar jaar geleden waren wereldreizigers vaak weken spoorloos. Bellen was duur en faxen onbetaalbaar. En hoezo internet gewoon een brief schrijven en met tante "pos" via de lucht of per zee. Hoeveel anders is het nu geworden. De digitale wereld heeft haar intrede gemaakt en daar maken we dan ook dankbaar gebruik van. Niet alleen hebben we inmiddels een gsm maar ook een satelliet antenne met een directe link naar het internet. Mobiel internet via de satelliet is pas sinds twee jaar in de VS op de markt en nog best prijzig, tenminste als je de geautomatiseerde systemen neemt praat je al gauw over een installatie van ca \$6000,- \$8000,- best veel geld. Maar zuinige Hollanders als we zijn hebben we een goedkoper alternatief gevonden. Direcway levert namelijk antennes bedoeld voor woonhuizen en moeten door een erkend installateur worden aangebracht. Tja en waarom zouden we dat zelf niet kunnen? Welnu zo gedacht zogedaan.

Voordat we Nederland verlieten had Klarin al veel contact met Mel Berry directeur van Houston Media Systems een crack op satelliet gebied en distributeur van satelliet systemen. Hij vond de Finchroad plannen zo mooi dat hij besloot een hele zaterdag vrij te maken om Klarin de kneepjes van het vak te leren. Ook regelde hij nog een installatiecursus voor hem. Dat was wel even wennen zo tussen al die techneuten en dan ook nog in het engels. Maar hij heeft zich er dapper door heen geslagen en is zowaar geslaagd, zodat we nu een echte gecertificeerde "expert" aan boord hebben. Daarmee kan hij dus bij problemen direct met het netwerk centrum van Direcway bellen en dat is best handig als je midden in de "bushbush" staat en je wil een mailtje versturen.

Dine-in, Dine-out.

De laatste avond in de home-stead besluiten wij voor onszelf te bewijzen dat Amerikanen niet allen maar Fast Food naar binnenwerken, en gaan 'op chic'. We gaan uit eten in een *echt* restaurant. Via internet zoeken we een restaurant, een beetje in de buurt van onze kamer. We hebben niet zoveel zin om ver te rijden. We gaan naar: Papisitos Cantina, waarvan het adres wordt aangegeven met: FM1960 (dat is de weg waaraan ook de Home-stead ligt) en vervolgens; west of ... street. We hebben geen idee waar dat is, maar ik weet zeker dat ik Papisitos Cantina vlakbij heb gezien. Maar waar...? Nou, dat zien we snel genoeg wanneer we de FM 1960 opdraaien. Het restaurant is meteen aan de linkerkant.

Jeetje, wat een blunder. Dat hadden we beter kunnen lopen, was veel sneller geweest. Maar goed het is niet anders. Hoewel het nog erg vroeg is (17.00u), is het (al) erg druk en het is lawaaiig, hetgeen meteen het Mexicaanse sfeertje goed weergeeft. We krijgen een heel klein, vierkant tafeltje toegewezen waar al van alles op staat en de kinderen zowat de rest van het tafeltje in beslag nemen met hun bij binnenkomst gekregen kleurplaat. Er zijn hier trouwens heel veel kinderen aanwezig. Twee grote glazen ijskoud water en een bak tortilla chips worden meteen op tafel geplaatst. Klarin besteld een large steak en zal dat met de kinderen delen. Er staan geen vegetarische gerechten op de kaart, maar ze kunnen voor mij wel

een groente enchilada maken. Het eten is heel snel klaar en de ober die het serveert heeft behalve een vol groot dienblad ook een soort tafeltje zonder blad bij zich waar hij het dienblad op kan zetten om de spullen daarna op ons tafeltje te plaatsen. Met veel passen en meten past het net. Na 2 min. wordt al gevraagd of alles goed is. Na weer 2 a 3 min nog eens. Na 3x ben ik het wel beu, een gesprek is niet te voeren als je steeds een vreemde antwoord moet geven. Het eten is heerlijk, dat zeker. Ik geef toe: ik ben een langzame eter, en ben dan ook nog aan het eten als Klarin al klaar is. De ober vraagt iets aan Klarin en die knikt instemmend en zegt: "Yes", ook al weet hij eigenlijk niet goed wat er gevraagd of gezegd werd. De ober begint met afruimen! Alles! Van verbazing ben ik

sprakenloos als hij zijn hand naar mijn bord uitstrekt en onderwijl vraagt: "Can I take these ma'am" en mijn zwijgen en kauwen van de laatste stukjes enchilada blijkbaar als een Ja opvallend mijn bord wegneemt. Schaapachtig kijkt Klarin mij aan, en stelt een ijsje in het vooruitzicht. Ik verwacht echter de rekening ipv de ijskaart. En inderdaad... Het eten was heerlijk en het was een leuke ervaring, maar ik kan je verzekeren: zo FAST was het FOOD nog nooit!!!

